

ПРЕС КЛИПИНГ

9. април 2012.

НАСЛОВИ

Кредити: Рата бежи плати;(стр.2)

Сваки пети предузетник у блокади; (стр.3)

Послодавци немају слуха за потребе „маргиналаца“;(стр.4)

Млади (не)сањају да буду своје газде; (стр.8)

Од гиганата до пропасти; (стр.9)

Запослени блокирали улаз у "Херој Пинки";(стр.10)

Кредити: Рата бежи плати

С. МОРАВЧЕВИЋ

Са отплатом кредита банкама све више касне и грађани и предузећа. Дугови према банкама достигли 20 милијарди евра. Банке све чешће осигуравају одобрене зајмове

ГРАЂАНИ, фирме и пољопривредници све више се задужују и касне са отплатом кредита. Дугови према банкама достигли су готово 20 милијарди евра, а доцња је премашила 11,6 одсто. Према подацима Кредитног бироа, компаније дугују око 13 милијарди евра, а грађани 5,5 милијарди евра.

Са последњим даном прошле године, 90.433 грађана је касило са отплатом кредита, затим око 16.000 предузећа и близу 10.500 пољопривредника. Само од марта прошле до марта ове године тај број је увећан за више од 6.500 дужника, а међу њима предњаче грађани.

Највише се касни у отплати потрошачких и готовинских кредита. Код стамбених је проценат незнатан.

- Када су грађани у питању, доцње расту 0,1 одсто сваког месеца - износи Верољуб Дугалић, генерални секретар Удружења банака Србије. - Сада је то 3,9 одсто, претходног месеца је било 3,8, пре тога 3,7 одсто... Становништво касни са ратама пре свега због лоше материјалне ситуације, односно смањених и нередовних примања, губитка посла и раста курса.

Рата, у принципу, стално бежи плати. Или, раст зарада каска за растом дугова и ануитета. На пример, сваки становник је у 2009. имао дуг од 661 евро, који се у 2011. години попео на 816 евра - порастао је за 23,45 одсто. Просечна зарада у, на пример, мају 2009. износила је 31.086 динара, а у истом месецу 2011. је била 35.362 динара - порасла је за 13,76 одсто.

ДОЗВОЉЕН МИНУС У ПРВА два месеца ове године кашњење у отплати обавеза по текућем рачуну порасло је за цео проценат. Крајем прошле године 236.877 текућих рачуна је било у доцњи, у износу од 3,4 милијарде динара (9,2 одсто), а сада је та сума нарасла на око 3,7 милијарди динара.

Ако се пак упореде подаци о задужености грађана, види се да су кредити по глави становника увећани двоструко. Наиме, пре шест година сваки становник је дуговао 401 евро, а данас више од 800 евра.

Да би се банке заштитиле од кашњења у отплати кредита све више осигуравају одобрене зајмове, кредитне картице и дозвољени минус. Накнада коју клијент плаћа износи од 150 динара па навише, а неке банке чак и саме отплаћују осигурање одобрене услуге. Банкарски се додатно осигуравају и обавезним тражењем меница.

- Уколико дође до губитка посла, осигуравајућа кућа преузима отплату дуга у року од шест месеци - каже Мирослав Ребић, члан ИО Сосијете женерал банке. - На тај начин пружа се шанса клијенту да одложи отплату док не нађе запослење.

Али када нема шансе да се узети кредит врати, банка покреће поступак. Најчешће прође око три месеца док се не покрене поступак, а сама наплата може да траје и по неколико година уколико се води судски спор. Због тога неке банке све више продају проблематичне кредите агенцијама или фирмама које се баве утеривањем дугова, иако за то немају законске основе.

Осим грађана који из објективних разлога не могу да враћују узете кредите, има и оних који све више покушавају да преваре банке, од непријављивања промене пребивалишта до фиктивног запошљавања.

Процедура наплате иста је за све кредите, без обзира на то да ли је реч о кеш кредитима, потрошачким или стамбеним, а у зависности од врсте кредита активирају се одговарајућа средства обезбеђења. Пре активирања хипотеке, код стамбених кредита, клијенту се шаље опомена. Уколико доспеле обавезе и даље нису измирене, доставља се и друга опомена којом се дужник обавештава о покретању поступка продаје заложене непокретности, те се, након тога, наставља процедура у складу са Законом о хипотеци.

- Од појединачног случаја зависи колико банка толерише кашњење. Флексибилни смо и покушавамо да нађемо решење. Али ако клијент намерно ескивира плаћање, после 45 дана шаљемо прву опомену, а ако она не уроди плодом, после двадесетак дана прослеђујемо другу, хипотекарну опомену. У случају да клијент и даље не плаћа дуг, почиње поступак продаје некретнине - кажу у Фолкс банци.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.239.html:374568-Svaki-peti-preduzetnik-u-blokadi>

Сваки пети предузетник у блокади

Д. И. К

Увелико "везане руке" готово 105.000 предузећа и више од 200.000 предузетника. Неликвидност је велика, а дуговања достигла износ од 172 милијарде динара

ИЗНОС дуга који онемогућава несметан рад готово 60.000 предузећа и предузетника сада премашује 172 милијарде динара. Када се на ово додају редовне и затезне камате, тренутна задуженост је још већа. С обзиром на то да је у Србији активно 104.406 предузећа и више од 200.000 предузетника, произилази да је тренутно сваки пети привредник у блокади због приспелих дугова.

Да је проблем ликвидности привреде изузетно велики, показује и податак да је у протекле три године, колико постоји одредба о аутоматском стечају, равно 31.830 предузећа стекло услов за овај стечајни поступак. То су све фирме чији су рачуни били у непрекидној блокади три, па две, и сада једну годину. Више од трећине ових фирми више не постоји, док остали чекају свој ред пред надлежним привредним судовима.

Закон је веома строг према онима у блокади. Од ове године, за предузећа којима су рачуни блокирани непрекидно у трајању годину дана, обавезан је стечај. Или редован, ако га покрене поверилац, где је ипак могућа и реорганизација, или аутоматски, ако нема заинтересованих поверилаца. Тада се предузећа обавезно гаси и брише из регистра.

Последњи јавно познати подаци казују да је у српским фирмама сваки динар позајмљеног капитала покривен са свега 55 пара сопственог капитала. Нови подаци биће познати крајем маја, када се обраде финансијски извештаји привреде за протеклу годину.

http://www.danas.rs/dodaci/biznis/poslodavci_nemaju_sluha_za_potrebe_marginalaca.27.html?news_id=237837

Подаци који опомињу: за седам година број корисника социјалне помоћи порастао са 116.000 на 225.000

Послодавци немају слуха за потребе „маргиналаца“

Аутор: Љиљана Буквић

Од 2004. до данас драстично је порастао број корисника социјалне помоћи. О томе најбоље сведочи податак да је у претходних седам година број људи који су на „социјали“ порастао са 116.000 на 225.000, колико је регистровано у фебруару ове године.

Ту алармантну чињеницу изнела је на скупу, који је под називом „Маргиналне групе и систем социјалних давања“ организовао Данас конференс центар, помоћница министра рада и социјалне политике, Сузана Пауновић. Учесници конференције констатовали су и то да ће без корених реформи пензијског и пореског система, али и без ослобађања привреде, као главног послодавца, разних намета, слика Србије у којој 1,7 милиона запослених издржава остатак становништва, међу којима и 1,6 милиона пензионера и више од 700.000 незапослених, бити све мрачнија.

- Иако држава редовно исплаћује новчану помоћ свим својим корисницима, анализе показују да је све више оних радно способних којима је потребна помоћ државе. Тако је, рецимо, 2004. било 47.000 породица са социјалним примањима, а сада их је 90.000. Забрињавајуће је и то што се за 10 одсто увећао број оних између 18 и 50 година старости којима је потребна новчана помоћ државе - таквих је на списку чак 93.000 - истакла је Сузана Пауновић и додала да Министарство из буџета годишње издваја 26 милијарди динара за социјална давања.

Она је указала и на то да око 700.000 људи гравитира ка помоћи државе и да ситуација неће моћи да се поправи све док економске прилике у земљи не буду боље. И степен незапослених међу корисницима државне помоћи повећао се са 40 одсто, колико је било регистровано 2007, на више од 50 одсто. Брине и то што се, према речима помоћнице министра, људи доста дуго задржавају на социјалним примањима, али и што је степен образованости веома низак.

- Према Закону о социјалној заштити који је усвојен у априлу прошле године требало би да лакше препознамо радно способно становништво и да направимо план њихове активације. Део радно активних могао би да се ангажује на неким пословима, а да им при том помоћ не буде сасвим ускраћена, већ да им се омогући статус мировања. Али, колика ће помоћ државе убудуће да буде, то ће зависити и од структуре породице, односно од тога колико има деце, особа са инвалидитетом... Све те новине би, међутим, могле остати мртво слово на папиру уколико се тржиште рада не активира - закључила је Сузана Пауновић и додала да један од приоритета треба да буде осамостаљивање младих који излазе из домова и хранитељских породица. Она је подсетила да је у одговарајућим институцијама тренутно смештено око 2.000 душевно оболелих и готово 4.000 особа са инвалидитетом, који би на неки начин могли да се упосле.

Уз констатацију да су социјална давања града „импозантна“ заменик градоначелника Београда, Милан Кркобабић, поменуо да је 65.000 пензионера у престоници добило четири пута по 4.000 динара, и да је за ту намену град издвојио 10 милиона евра.

- Замислите да сте пензионер у Београду и да примате 16.000 динара, може ли са тим да се живи? Осим тога, обезбедили смо и бесплатан превоз и дотацију породиљама, за које је издвојено седам милиона евра. Помак у тој области требало би да донесе и закон о социјалном предузетништву, који је тренутно у кроки фази, и који би требало да отвори врата свим маргиналним групама да лако, брзо и јефтино дођу до посла - проценио је Кркобабић.

Он је најавио да би у наредне две године посао могло да добије око 17.000 људи, као и да ће у року од два месеца заживети Центар за припрему социјалног предузетништва. Заменик градоначелника указао је и на неопходност даљег рада на унапређењу социјалне, али и свих осталих политика и додао да није битно само дефинисати их већ и хармонизовати.

- Ако човеку дате новац нећете га много усрећити, али ако му пружите праву социјалну политику онда ће осим тог новца добити и оно што је много важније, а то је достојанство. Надам да ће ова земља од јесени имати јасан став куда иде - рекао је Кркобабић.

Он је подсетио и на то да су Роми у Београду добили прилику да раде тако што су отворена дворишта за секундарне сировине, док би подршка избеглима и расељеним лицима требало да буде дефинисана кроз нови закон о социјалном предузетништву.

Ништа мање обесхрабрујући нису ни подаци које је изнела директорка Фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Драгана Калиновић, која је указала да свака десета особа у Србији добија неку врсту помоћи државе, као и да је Фонд у 2011. располагао са 14 милијарди динара по основу разлике између најниже и законске пензије.

- Број корисника државне помоћи стално се повећава и у овом тренутку чак 75.000 људи добија новац на основу туђе неге, 88.500 прима помоћ због телесног оштећења, док је 72.000 оних који су користили помоћ за погребне услуге. Фонд ПИО, међутим, дотира и 327.000 пензионера чија су примања нижа од минималца, породичне пензије прима 12.400 људи, док има 503 корисника помоћи у старосној категорији од 20 до 30 година - подсетила је директорка Фонда ПИО.

Према њеним речима, током 2011, прегледано је 27.500 подносилаца захтева за инвалидске пензије, док је око 9.500 пензионера, на рачун Фонда, искористило могућност бањског лечења. Калиновићева је указала и на то да је Законом о пензијском и инвалидском осигурању из 2003.

старосним пензионерима омогућено да поново уђу у обавезно осигурање, што значи да пензионери који су отишли у старосну пензију имају могућност да у исто време раде и примају пензију. „Међутим, ту шансу користи само 2,71 одсто, од 940.000 пензионера који су на такав начин отишли у пензију“, истакла је Драгана Калиновић и додала да је приоритет у инвестицијама Фонда изградња прилазних рампи и лифтова за особе са инвалидитетом и то у свим организационим деловима те установе.

За послодавце који представљају важну карику у ланцу смањења незапослености и запошљавања људи који припадају теже запошљивим групама, највећи проблем је у лошој организацији државе. Управо на то указује и потпредседник Асоцијације малих и средњих предузећа, Милан Кнежевић, који тврди да је проблем што се држава стално бави расходном страном буџета, а не приходном. Он је подсетио да је у прва два месеца ове године затворено више предузећа него што је током целе прошле године отворено.

- Прошле године затворено је 20.000 предузећа, а отворено само 8.000. Држава континуирано „закида“ привреду, док су плате у јавном сектору за 40 одсто више него у реалном. У таквој ситуацији привреда све више поприма хуманитарни карактер, јер порезе плаћа ко кад хоће и како хоће. очигледно је, дакле, да без хитних измена, пре свега, пореског система, Србија ускоро неће имати привреду - упозорио је Кнежевић и напоменуо да је готово 50 одсто привреда у тзв. црном тржишту и да се се само на бувљаку у Панчеву утаји више пореза него што се у Београду издвоји за културу.

Говорећи о томе због чега је послодавцима тешко да запошљавају људе са инвалидитетом, Кнежевић је навео пример сопствене фирме у којој ради 160 радника. „Када је усвојен Закон о запошљавању особа са инвалидитетом, на 160 радника требало је да запослим четири особе са инвалидитетом. Међутим, моја фабрика је на четири спрата, а то значи да бих морао да направим лифтове и одговарајуће тоалете и да у то опремање инвестирам 25.000 евра“, напоменуо је Кнежевић.

Критикујући порезе у Србији, који су „већи него у Немачкој“, Кнежевић је истакао да је сваки од 260.000 људи запослених у реалном сектору социјални случај и да лошу економску слику Србије употпуњује и податак да је 18.000 предузећа изашло из система ПДВ-а, а да је 63 одсто у неком тренутку било у блокади.

Члан УО Уније послодаваца Србије, Душан Коруновски, нагласио је да је један од императива овог друштва реформа пензијског система јер је онај који тренутно имамо - неодржив.

- Готово 46 одсто пензија исплаћује се из буџета, а превелико оптерећење привреде доводи до тога да производња заостаје и ми не можемо да будемо конкурентни на тржиштима. Зато су неопходне реформе тржишта рада, али и образовног система и јавне управе у којој би требало ако не смањити број запослених, а оно „бар смањити плате“. Проблем представља и то што се најбољи кадрови радије запошљавају у државним фирмама јер им се не исплати да иду у привреду, која лоше стоји. У развијеним државама, иначе, ситуација је сасвим другачија - државна предузећа имају проблема јер најбољи одлазе у привреду. И то је нормална расподела - нагласио је Коруновски.

Држава је та која би, напоменуо је он, требало да размишља о промени околности и да не остави простора онима који имају 50 и више година да само размишљају о тренутку када ће отићи у пензију.

- Свега једна четвртина пензионера код нас дочекала је да оде у старосну пензију, сви остали отишли су раније. Треба размишљати и о томе да, на пример, у Кини пензије не постоје, свако брине о својој старости тако што током радног века штеди - рекао је Коруновски. Он се, каже, озбиљно залаже и за укидање различитих врста „непотребних“ субвенција јер се у таквим случајевима најчешће узима од способних и даје онима који то нису.

Карика која недостаје

- Социјално предузетништво је веома је важно јер би могло да допринесе расту запослености и смањењу обима социјалних давања. У Великој Британији, рецимо, регистровано је 62.000 социјалних предузећа, што је пет одсто од укупног броја фирми. Та предузећа остварују годишњи приход од 27 милијарди фунти - истакла је Драгана Калиновић, директорка Фонда за пензијско и инвалидско осигурање.

Сузана Пауновић, помоћница министра рада и социјалне политике

Све је више оних радно способних којима је потребна помоћ државе. Тако је, рецимо, 2004. било 47.000 породица са социјалним примањима, а сада их је 90.000. Забрињавајуће је и то што се за 10 одсто увећао број оних између 18 и 50 година старости којима је потребна новчана помоћ државе - таквих је на списку чак 93.000.

Милан Кркобабић, заменик градоначелника Београда

Социјална давања града су импозантна. Поменућу да је 65.000 пензионера у престоници добило четири пута по 4.000 динара, и да је за ту намену град издвојио 10 милиона евра. Осим тога, обезбедили смо и бесплатан превоз и дотацију породиљама, за које је издвојено седам милиона евра. Помак би требало да донесе и закон о социјалном предузетништву, који ће отворити врата свим маргиналним групама.

Драгана Калиновић, директорка Фонда ПИО

Број корисника државне помоћи стално се повећава и у овом тренутку чак 75.000 људи добија новац на основу туђе неге, 88.500 прима помоћ због телесног оштећења, док је 72.000 оних који су користили помоћ за погребне услуге. Фонд ПИО, међутим, дотира и 327.000 пензионера чија су примања нижа од минималца, док породичне пензије прима 12.400 људи.

Милан Кнежевић, потпредседник Асоцијације малих и средњих предузећа

Порези у Србији већи су него у Немачкој. Зато не чуди што је готово сваки од 260.000 људи запослених у реалном сектору социјални случај. Лошу економску слику Србије употпуњује и податак да је 18.000 предузећа изашло из система ПДВ-а, да је 63 одсто у неком тренутку било у блокади, као и то да је прошле године затворено 20.000 предузећа, а отворено само 8.000.

Душан Коруновски, члан УО Уније послодаваца Србије

Готово 46 одсто пензија исплаћује се из буџета, а превелико оптерећење привреде доводи до тога да производња заостаје и ми не можемо да будемо конкурентни на тржиштима. Проблем представља и то што се најбољи кадрови радије запошљавају у државним фирмама јер им се не

исплати да иду у привреду, која лоше стоји. У развијеним државама, иначе, ситуација је сасвим другачија - државна предузећа имају проблема јер најбољи одлазе у привреду.

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/mladi-nesanjaju-da-budu-svoje-gazde>

Млади (не)сањају да буду своје газде

Мада у Београду и Војводини има највише младих предузетника, у главном граду о сопственом бизнису машта сваки други млад човек, док би се на било коју врсту приватлука у нашој покрајини одлучио тек један од четворо,

показало је истраживање Грађанских иницијатива о томе шта млади мисле о предузетништву, спроведено прошле године у 16 градова и општина у Србији на око 1.200 младих од 15 до 30 година.

Истраживање је показало и да већина младих није мотивисана да се бави предузетништвом, нити планира своју професионалну каријеру у тој области. И мада о покретању сопственог бизниса више размишљају мушкарци него жене, ипак и једни и други предност дају сигурном запослењу, без обзира на висину плате. Од оних 35 одсто младих који би ипак желели да буду предузетници, већина је са средњом стручном спремом, а чак 40 одсто их је незапослено. Мушкарци су чешће и власници бизниса и до 30 година таквих је осам одсто, док је међу лепшим полом таквих шест одсто.

Све у свему, истраживање је показало да је, по мишљењу више од половине младих, укупан амбијент за предузетништво у нашој држави негативан, а троје од четворо сматра и да је веома ризичан, те да је отварање фирме скупо и компликовано.

У анализирању одговора на питање шта би их ипак мотивисало на то да отворе сопствену фирму, искристалисао се став младих да би то били материјална подршка државе у првим годинама рада, здравија конкуренција на тржишту, повољни кредити, па и могућност претходног стицања одговарајућег пословног искуства, док су за одређени број младих основни мотиви да буду „сам свој газда” и да много зарађују. С друге стране, велики проценат младих сматра да предузетници, у односу на уложен рад и време те ризик у приватном предузетништву, не зарађују довољно и само би сваки трећи напустио сигуран и лоше плаћен посао и када би му се указала прилика да започне сопствени.

Д. Д.

Од гиганата до пропасти

Учинак приватизације новосадских предузећа раван је нули. Ни у једној фабрици доласком приватног капитала није направљен помак у повећању обима производње. Уместо тога, приватизације су упамћене по отпуштању радника, штрајковима због нередовних плата и радничким судским тужбама ради наплате заосталих зарада.

Улазак приватног капитала познат је и по оптужбама малих акционара због сумњивих послова нових власника. Додуше, многе фирме су и пре власничке трансформације тавориле и биле доведене до ивице пропасти, несавесним односом пословодства, али и запослених, према друштвеној имовини.

У индустријској зони сада највише привређује осам стотина радника. После власничке трансформације ради „Албус” који је купила компанија „Инвеј”, затим „Новкабел”, „Папир сервис”, „Необус” и „Стандард”.

Предузеће „Стандард” је прво приватизовано предузеће у Новом Саду. Сада има 25 радника, а некада је бројала је 365 запослених. Некадашњи гигант у металском комплексу „Новкабел”, има шест стотина радника и та фабрика највише има запослених у односу на остале у зони, али и шире. У тренутку када је фабрику купио „ИСТ поинт” „Новкабел” је на платном списку имао око 1.250 радника.

Од металаца у зони опстаје „Необус”, међутим, производња аутобуса је танка, рачун фирме је у блокади, а радницима се дугује пет зарада, па је један део радне снаге на одмору. Металском комплексу је припадала „Победа” у Петроварадину, која је некада запошљавала чак 2.500 радника. Председник Самосталног синдиката металаца Војводине Владо Миљуш каже да то предузеће, после продаје не припада металцима. У халама се, каже Миљуш, складишти шећер. Не послује више ни „Новопак” познат по производњи металних буради за нафтну индустрију.

После стечаја у фебруар прошле године опоравио се „Папир сервис”, и послује скромно са десет запослених.

У зони више нема НИТ- а, који је припадао текстилној грани привреде и био познат као произвођач поставног плата. У тој грани, али на другој локацији, ради „Новитет” са непуних две стотине радника, који врло често путем штрајка траже зараду. „Новитет” је пре приватизације имао бар дупло више уполслених.

Од скоро у зони не ради ни „Мотинс”, али је у ту фабрику суд увео радни стечај, па се тренутно разматра могућност покретања производње, која је скоро у целини била намењена страном купцу. Од недавно је стечај и у футошком предузећу „Аско Видак” који је пре приватизације пословао као „Милан Видак” и још тада имао проблема због недостатка обртног капитала.

Предузеће „Југодент” на Футошком путу које је својевремено било пословни партнер са „Сименсом”, не ради од 2009 године. Део имовине овог предузећа, чија је делатност била производња стоматолошке опреме је продат, а на продају је и преостали део.

Почетком априла Привредни суд у Новом Саду је заказао продају целокупне имовине „Југоалата”, али вероватно до тога неће доћи. Уставни суд Србије је 15. марта поништио одлуке Привредног суда у Новом Саду и Апелационог суда у Београду о банкроту „Југоалата”.

Најинтересантнији случај десио се са Фабриком жице „Петар Драпшин”, када је аукцију поништио Врховни суд Србије, а одлука суда није спороведена. „Драпшин” је сада у реструктурирању.

У ХИНС -у је приватизација раскинута 2006 године, стечај уведен две године касније, а када није прошао план реорганизације предузећа, суд је наложио продају имовне. Половина зељишта и хала је продато, а други део још није

З. Делић

РАДИО 021

<http://www.021.rs/Novi-Sad/Vesti/Zaposleni-ce-blokirati-ulaz-u-Heroj-Pinki.html>

Запослени блокирали улаз у "Херој Пинки"

Запослени у "Дунав групи агрегати" данас су блокирали улаз у предузеће "Херој Пинки", које је део "Дунав групе".

Улаз је онемогућен директору "Пинкија" Машану Ерцеговићу и власнику "Дунав групе агрегати" Душану Боровици. Уколико то не помогне у решавању нагомиланих проблема блокираће Дунав и Саву бродовима, најавио је члан Извршног одбора синдиката у предузећу Миливој Шујдовић.

Око 470 радника, по његовим речима, чека исплату зараде за октобар 2011, од 1. априла ове године немају оверене здравствене књижице, а доприноси за здравствено осигурање им нису уплаћени од 2. фебруара 2011. Он наводи да су запослени на бродовима прошлог месеца добили десет хиљада динара хранарине, али и то касни по неколико месеци. Истиче и да послодавац не поштује договорено са синдикатом око исплате заосталих зарада.

"Блокада улаза у фирму је спонтана одлука радника донета без договора са синдикатом у предузећу", каже председник синдиката Мирослав Антонијевић. Додаје да синдикат подржава колеге, мада то није по закону.